

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 510/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Felixom Neupauerom, Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 366/2014 z 26. marca 2015 a uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 12 Ro 88/2014 z 9. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 366/2014 z 26. marca 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) a uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 Ro 88/2014 z 9. júna 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že v «*právej veci Sťažovateľa (v postavení navrhovateľa) proti [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len ako „Odporca“)* o zaplatenie sumy 81,86 EUR s príslušenstvom vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12 Ro/88/2014, Okresný súd Poprad vydal Platobný rozkaz sp. zn. 12 Ro/88/2014-24 zo dňa 26. 03. 2014 (ďalej len „Platobný rozkaz“), ktorým zaviazal Odporcu na zaplatenie sumy 81,86 EUR s príslušenstvom a na náhradu trov konania za právne zastúpenie Sťažovateľa vo výške 48,82 EUR. Sťažovateľ v návrhu na vydanie platobného rozkazu však žiadal, aby súd Odporcu zaviazal na úhradu trov právneho zastúpenia vo výške 119,98 EUR. Na margo Sťažovateľ uvádza, že Platobný rozkaz (resp. výrok o náhrade trov konania) bol súdom vydaný v rozpore sust. § 172 ods. 7 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“), bol súdom vydaný len v časti, avšak bez súhlasu Sťažovateľa (v postavení navrhovateľa).».

Sťažovateľka uvádza, že podala «*proti výroku II. Platobnému rozkazu (výroku o náhrade trov konania) v zákonom stanovenej lehote odvolanie (ďalej len „Odvolanie“)*», ktorým žiadala „*aby sudca Okresného súdu Poprad výrok II. Platobného rozkazu zmenil tak, že Odporcu zaviazal na náhradu trov konania vo výške 118,98 EUR z titulu náhrady trov právneho zastúpenia.*“.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že «*okresný súd Poprad dňa 09.06.2014 Uznesením sp. zn. 12 Ro/88/2014-33 (ďalej len „Rozhodnutie“)* v postavení odvolacieho súdu potvrdil výrok o trovách konania v Platobnom rozkaze a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V Odvolaní Sťažovateľ poukázal na rozhodovaciu činnosť súdov, týkajúcu sa právnej problematiky výpočtu trov právneho zastúpenia (resp. určenia základu pre tento výpočet), ktorá zastáva právny názor, že pre účely výpočtu trov právneho zastúpenia je relevantná nielen istina pohľadávky, ale aj príslušenstvo vyčíslené ku dňu

prevzatia právneho zastúpenia (a teda hodnota veci, tak ako to stanovuje všeobecne záväzný právny predpis).».

Sťažovateľka podala «voči Rozhodnutiu dovolanie, ktoré však bolo Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 366/2014 zo dňa 26. 03. 2015 (ďalej len „Rozhodnutie NS SR“) odmietnuté. Rozhodnutie NS SR nadobudlo právoplatnosť dňa 17. 04. 2015.».

Sťažovateľka namieta, že jej „súd bez akéhokoľvek odôvodnenia svojho postupu priznal... náhradu trov konania v nižšej výške“, a dodáva, že „súčasťou práva na spravodlivý proces je inter alia aj priznanie náhrady trov konania v súlade so všeobecne záväzným právnym predpisom“.

Sťažovateľka poukázala na rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach a ich fotokópie priložila k sťažnosti (každé v troch vyhotoveniach).

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 366/2014 zo dňa 26. 03. 2015 ako aj Uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 12 Ro/88/2014-33 zo dňa 09. 06. 2014 došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle ustanovenia článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

2. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 366/2014 zo dňa 26. 03. 2015 ako aj Uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 12 Ro/88/2014-33 zo dňa 09. 06. 2014 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Poprad na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľa. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Okresný súd Poprad sú spoločne a nerozdielne povinní zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,

- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, nepripojila k sťažnosti relevantné rozhodnutia všeobecných súdov – uznesenie najvyššieho súdu a uznesenie okresného súdu. Sťažovateľka k sťažnosti pripojila časť príloh označených na prvej a druhej strane sťažnosti, avšak nie uznesenie najvyššieho súdu a uznesenie okresného súdu (napadnuté rozhodnutia), ktoré majú byť predmetom posúdenia v konaní o tejto sťažnosti (doručenej ústavnému súdu 19. júna 2015, pozn.). V uvedenej podobe ústavný súd nemôže prerokovať sťažnosť sťažovateľky s prihliadnutím na to, že sťažovateľka namieta právne závery najvyššieho súdu v spojení so závermi okresného súdu, ktorými mali byť porušené jej práva.

Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach, aké vyplývajú z podania sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to

splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

Nad rámec odôvodnenia uznesenia ústavný súd dodáva, že považoval za relevantné, že jediným predmetom napadnutých uznesení okresného súdu a najvyššieho súdu bola výlučne otázka trov konania.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru týkajúcu sa rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania, podľa ktorej vo všeobecnosti platí, že pochybenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014). Pre intervenciu ústavného súdu je v takýchto prípadoch nevyhnutná zvýšená intenzita porušenia označených práv. Táto okolnosť podľa ústavného súdu odôvodňuje aj prísnejšie posudzovanie splnenia zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti. Navyše sťažnosti sťažovateľky predchádzalo 77 sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal.

Uvedený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti bol dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie ústavný súd sťažovateľku na odstránenie nedostatkov sťažnosti nevyzýval, primerane aplikujúc § 5 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2016